

Csizmazia Gábor:¹ Trump elnök kiforratlan „realizmusa”

Vezetői összefoglaló

- Az amerikai hegemonia végét és a liberális világrend válságát nem a Trump-kormányzat idézte elő, ugyanakkor felgyorsíthatja ez utóbbi szétesését.
- Donald Trump hivatalba lépésétől számított egy év elteltével sem beszélhetünk koherens Trump-doktrínáról. Külpolitikája az „elvek vezérelte realizmus” nevet viseli, ami szemléletében is kimutatható: fajsúlyos témái a gazdasági és katonai potenciál, valamint egy olyan világbéke, melynek főszereplői az egymással versengő nemzetállamok.
- Ám a realista jegyek csak elméleti alapot adnak Trump külpolitikájának, mely inkább a „kiforratlan realizmus” jelzővel illethető. Egyrészt az elnök aránytalanul leértékeli az amerikai diplomáciát, ami a Külügyminisztérium pénzügyi és emberi erőforrásainak szűkössége felé mutat. Másrészt a rövidebb távú gazdasági előnyök érvényesítése végett stratégiaileg megkérdőjelezhető döntésekre hajlik.
- E döntéseket alkuk formájában vizionálja, melyek nyélbeütéséhez üzletemberi karakteréből építkező államférfiúi szerepére támaszkodna. Ez realista vonás lehetne, ám a gyakorlatban komoly hiányosságot szül: Trump stílusa és tapasztalata távol áll a klasszikus realizmusból ismert államférfiétől, ez pedig hivatalának hazai és nemzetközi tekintélyét rombolja.
- A „kívülről érkező” elnök a külpolitikai kérdések tartalmi vonatkozásában sincs egy hullámhosszon a Kongresszussal, mely igyekszik betölteni a Trump tekintélyének hiányából eredő hatalmi űrt.

Az elemzés célja, hogy közelebbről megvizsgálja Donald Trump amerikai elnök ún. „elvek vezérelte realizmusát”, így értelmezési keretet biztosítva a 2017-ben tapasztalt amerikai külpolitikához. Ennek megfelelően ismerteti a realizmus legalapvetőbb jellemzőit, illetve szemügyre veszi azok megjelenését a Trump-adminisztráció külpolitikájában. Míg az elnök és tanácsadói egyértelmű tanúbizonyságot tettek az olyan alapvető realista elvek mellett, mint a nemzetállami önzés vagy a hatalommal alátámasztott biztonság, a gyakorlatban azonban kiforratlan realizmusról beszélhetünk. A realista politika érvényesítését nehezíti az elnök államférfiúi tekintélyének nemzetközi és hazai hiánya – utóbbi különösen a Kongresszusban, mely emiatt egyre nagyobb szerepet játszhat az amerikai külpolitika formálásában.

A Trump-adminisztráció hivatalba lépését követően az Egyesült Államok kapcsolata a világgal látszólag drasztikus változások sodrásába került. Trump elnök nyilatkozatai nemcsak nehezen követhetők, de gyakran csiszolatlan stílusban jutnak el a nemzetközi politikába, a markáns retorika és az azt követő merész intézkedések együttese pedig sokszor magyarázat után kiált. Bár a Trump-adminisztráció eddigi külpolitikai teljesítménye arról tanúskodik, hogy még nem beszélhetünk kiforrott Trump-doktrínáról, az elnök kétszer is megnevezte politikájának elméleti alapját, amit „elvek vezérelte realizmusnak” (*principled realism*) hív.

Általánosságban a realizmus – mint a nemzetközi kapcsolatok egyik alapvető elméleti megközelítése – számos változatában létezik, ám bizonyos tételei állandó sajátosságként jelentkeznek: a nemzetközi politika realista szereplői a hatalmat, a hatalom révén érvényesíthető egyéni érdekeket helyezik előtérbe, amivel egyúttal elutasítják az erkölcsi normák egyetemes jellegét, illetve a moralizálást – vagyis az erkölcsi megfontolások politikai realitás keretein kívül történő követését. Ez a gyakorlatban egy konfliktusalapú paradigmát eredményez, melyben a nemzetközi politikát az anarchia, illetve az abban önszegélyezés mentén működő és ezáltal önző államok – elsősorban számottevő katonai és gazdasági erővel rendelkező nagyhatalmak – alakítják, amelyek érdekliségük élén saját biztonságuk és jólétük szerepel.

¹ Csizmazia Gábor (csizmazia.gabor@uni-nke.hu) az NKE Amerika Tanulmányok Kutató Központ munkatársa.

Az elemzés megvizsgálja és értékeli Trump elnök realizmusát, illetve ezáltal értelmezési keretet nyújt az elmúlt egy évben tapasztalt amerikai külpolitikához.

A realizmus szele Washingtonban

Bár a 2016-os amerikai elnökválasztás elsősorban az amerikai belpolitikai diskurzus minősége – illetve végki-
fejlete – révén maradt emlékezetes, a kampány során az Egyesült Államok nemzetközi kihívásai is említésre
kerültek, melyeket Donald J. Trump látványosan politikai programjára tűzött. Az illegális migráció és a határ-
védelem, valamint a nemzetközi terrorizmus ügyében való keményebb fellépés, továbbá Amerika nemzetközi
politikában elvállalt vezető szerepének, illetve a katonai szövetségesekkel és gazdasági partnerekkel fenntartott
kapcsolatának erélyesebb alakítása a választásokat követően is nyomatókosított tételként szerepeltek Trump
elnök kijelentéseiben. Első olvasatra a Trump-adminisztráció realista fordulatot hozott az Egyesült Államok
külpolitikájában. Ennek megvizsgálásához szemügyre kell vennünk Trump elnök elképzelését a világról (és
benne az Egyesült Államokról), illetve annak kivételét az elnöki megnyilatkozásokban és kezdeményezések-
ben.

Realista alapelemek

Bár a külpolitika nem mindig képezi az amerikai elnökválasztás fajsúlyos elemét, Donald Trump kampányában
külön figyelmet szentelt a témának. A választások előtt a republikánus elnökjelölt külpolitikájának lényegét a
„béke – erő által”² kifejezéssel foglalta össze, hangsúlyozva, hogy ez „a véletlenszerűséget a szándékkal, az
ideológiát stratégiával, valamint a káoszt a békével helyettesíti”.³ Külpolitikai értékelőjében Trump a kampány
alatt és után az előző (Clinton-, Bush- és Obama-) adminisztrációk gyakorlatát kárhoztatta, mivel szerinte azok
az Egyesült Államok hatalmának és tekintélyének csorbulását eredményezték. Az üzletember túlhajszolt ame-
rikai katonai és gazdasági képességekről, előnytelen nemzetközi biztonsági és kereskedelmi megállapodásokról,
Washingtonnal szemben elbizonytalanodó szövetségesekről és tiszteletlen riválisokról, valamint túlideologizált
és következetlen amerikai külpolitikáról beszélt.

E retorika éles váltást sugallt, ám a sokat hangoztatott „*America First*” jelszó mögötti világkép higgadtabb
leírását Herbert Raymond McMaster, Trump elnök nemzetbiztonsági főtanácsadója nyújtotta. McMaster rea-
lista világképet vázolt fel: felfogása szerint „a világ nem egy »globális közösség«, hanem egy aréna”, melyben
a nemzetközi kapcsolatok sokrétű szereplői a minél előnyösebb pozíciókért versengenek. E vetélkedésben az
Egyesült Államok is részt vesz, ennek során pedig nemzeti érdekeit nem egyedül, hanem másokkal szövetség-
ben kívánja megvalósítani, partnereit pedig érdekei alapján válogatja meg.⁴

Az anarchikus nemzetközi küzdőtér, illetve az abban önérdekek mentén szövetkező államok realista képe
mellett a biztonságorientált hatalomnövelés is központi szereppel bír Trump külpolitikájában. Egyrészt a vá-
lasztási kampányban (és azt követően) a fent említett külpolitikai témák katonai, gazdasági és társadalmi biz-
tonsági relációikban kerültek napirendre. Másrészt e retorikában érződik a „túlélésért” tett erőfeszítés szándéka,
vagyis azon üzenet, miszerint a hatalomgyakorlást lehetővé tevő katonai, politikai és gazdasági képességek
fejlesztése létfontosságú érdek. Harmadrészt a hatalom növelése és a hatalmi ellensúlyozás gyakorlatában a

² Donald J. TRUMP: [Transcript of Donald Trump's speech on national security in Philadelphia](#) [online], 2016. 09. 07. Forrás: thehill.com [2017. 10. 21.].

³ “I would like to talk today about how to develop a new foreign policy direction for our country – one that replaces randomness with purpose, ideology with strategy, and chaos with peace.” Donald J. TRUMP: [Trump Full Speech: This Could Be Most Peaceful and Prosperous Century The World Has Ever Known](#) [online], 2016. 04. 27. Forrás: realclearpolitics.com [2017. 10. 21.].

⁴ “The president embarked on his first foreign trip with a clear-eyed outlook that the world is not a “global community” but an arena where nations, nongovernmental actors and businesses engage and compete for advantage. We bring to this forum unmatched military, political, economic, cultural and moral strength. Rather than deny this elemental nature of international affairs, we embrace it.” H.R. McMASTER – Gary D. COHN: [America First Doesn't Mean America Alone](#) [online], 2017. 05. 30. Forrás: wsj.com [2017. 10. 19.].

szövetségeknek és partnerségeknek is fontos szerepük van: amellet, hogy Washington határozottan fellép az érdekei ellen dolgozó szereplőkkel szemben, szövetségeseit képességeik fokozására buzdítja, mivel Amerika hatalmát is e szövetségek ereje támasztja alá.⁵

Bár McMaster az államoktól kezdve a nem kormányzati szereplőkön át a gazdasági szereplőig bezárólag egy sokszínű globális arénáról értekezett, Donald Trump nem egyszer hangsúlyozta, hogy a nemzetközi politika legfőbb résztvevői a nemzetállamok. Az elnök kifejezetten szkeptikus a különböző nemzetközi szervezetekkel szemben, melyek szerinte korlátozhatják az Egyesült Államokat érdekérvényesítési gyakorlatában.⁶

Noha ez az állítás részben ütközik McMaster szövetségekről tett kijelentésével, itt elsősorban a nemzetállami szerep hangsúlyozásáról van szó, melyet többek közt Trump elnöknek az ENSZ Közgyűlés 72. ülészakán elmondott beszéde tükröz. Az elnök ugyanis a nemzetközi együttműködés alapjaként az egyes szuverén nemzetállamok önérdekeinek szolgálatát azonosította.⁷ Felszólalásában említést tett „elvek vezérelte realizmusáról”, egyúttal elvetve az ideológiaközpontú külpolitikát. Utóbbin a liberális internacionalizmus modelljéhez való aktív amerikai hozzájárulást kell érteni. Egyfelől Donald Trump elutasítja a „globalizmus hamis dalát”,⁸ ami az Egyesült Államok gazdasági, kereskedelmi, illetve biztonsági relevanciájú nemzetközi együttműködéseinek újrarahangolási szándékát takarja – mindezt úgy, hogy azok amerikai részről kedvezőbbek legyenek, mint korábban, különösen annak fényében, hogy az eddigi megállapodások Trump elnök olvasatában sokkal előnyösebbek voltak a külföldi partnerek számára. Elméleti síkon ez is realista vonás. Az említett nemzetállami önzés *en bloc* nem utasítja el a nemzetközi együttműködést, melynek egyik fő kerékkötője a szereplők egymással szembeni bizalmatlansága, illetve a hatalom és az erő relatív jellege. Realista olvasatban tehát a saját érdekét szem előtt tartó állam elsősorban nem az együttműködések abszolút, hanem a másokkal szembeni relatív előnyeit/hátrányait figyeli, mivel a nemzetközi rendszerben e viszonylagosságok pozicionálják őt. Másfelől Trump a liberális modell elutasításakor az értékek mint a külpolitikát meghatározó tényezők súlyának csökkentését tűzte zászlajára. Bár az elnök a nyugati értékek és intézmények megerősítését hangoztatja, tartózkodik azok „egyetemes értékeként” történő aktív terjesztésétől.⁹

A realizmus és a morális elvek

A Trump-adminisztráció eddigi gyakorlatának realizmustesztje előtt célszerű tisztázni egy fontos kérdést, nevezetesen a morális elvek helyét Trump „elvek vezérelte realizmusában”. A kifejezés ugyanis paradox jelleggel hat, tekintve, hogy a realista hagyomány a morális megfontolásokat általában a hatalmi-biztonsági érdekek mögé sorolja. Lényegében azonban itt nincs ellentmondás. Az általános vélekedés valóban a – mindenekelőtt mindennapi emberi interakcióinkban tetten érhető – erkölcsi normák hanyagolását tekinti az egyik legfőbb realista védjegynek, ám ez önmagában pontatlan leírás. Bármennyire is önző vagy gyanakvó egy szereplő a nemzetközi rendszerben, hatalomgyakorlásához elengedhetetlen a rendszer többi szereplője által alkotott közösség léte, valamint cselekedeteinek nyílt vagy hallgatóságos elfogadása e közösség által. Mivel e közösség tagjai érzékenyek bizonyos alapvető erkölcsi normák – bizonyos igazság(ok) – megtartása iránt, amennyiben a hatalmat gyakorló szereplő ezen igazság(ok) alkotta kereteken belülről korlátozza magát, cselekedete politikai értelemben legitimitást élvez a többi szereplő szemében. Ellenkező esetben kontraproduktív vállalkozásba kezd,

⁵ McMASTER – COHN: i. m.

⁶ TRUMP: [Trump Full Speech...](#), i. m.

⁷ Donald J. TRUMP: [Remarks by President Trump to the 72nd Session of the United Nations General Assembly](#) [online], 2017. 09. 19. Forrás: [whitehouse.gov](#) [2017. 10. 20.].

⁸ “We will no longer surrender this country, or its people to the false song of globalism” Donald J. T TRUMP: [Trump Full Speech: This Could Be Most Peaceful and Prosperous Century The World Has Ever Known](#)

⁹ TRUMP: [Trump Full Speech...](#), i. m.

mivel a morális kérdéseket teljesen mellőző, gátlástalan érdekvényesítés legfeljebb rövid távon vezet eredményre, idővel egyre ellenszenvesebbé válhat.¹⁰

A szövetségesektől és partnerektől való nagyhatalmi elszigetelődés elkerülésére utalt McMaster is, aki a fenti gondolatokat tartalmazó – Gary D. Cohnnal, Trump elnök gazdasági főtanácsadójával együtt publikált – véleménycikkének az *America First Doesn't Mean America Alone*¹¹ címet adta. A nemzetbiztonsági főtanácsadó az Egyesült Államokat olyan szereplőként festette le, amely az említett nemzetközi arénában a „páratlan katonai, politikai, gazdasági erő” mellett „kulturális és morális erővel” képviselteti magát, az erős szövetségek alapjaként pedig a „kölsönös tiszteletet” és a „megosztott felelősséget” azonosította.¹² Ugyanakkor e két elem a tágabb nemzetközi közösségre is vonatkozik. Az amerikai elnöknek az ENSZ Közgyűlés 72. ülészakán tartott beszédében sűrűn visszatérő kifejezés volt az állami szuverenitás. Azon túl, hogy ez utóbbi a nemzetközi rend egyik alapelve, Trump külpolitikájában kitüntetett szerepet foglal el, mivel elviekben alapot biztosít az – akár a vetélytársakkal is korlátozott mértékben érvényesíthető – együttműködésre, valamint fokozza a nemzetállami érdekek önző érvényesítését.¹³

A Trump-adminisztráció másik nemzetközi kapcsolatokra vonatkoztatott alapelve az állami szuverenitást és biztonságot fenyegető szereplőkkel szembeni együttes fellépés. Ez is csak részben tekinthető új elemnek. A nemzetközi terrorizmus és a nemzetközi közösség szabályaival nyíltan szembeszegülő rezsimek ellen az Egyesült Államok évek óta átfogó együttműködési fórumokat alakított ki. Az amerikai elnök e közös nevezőt civilizációs-vallási spektrumban igyekszik tudatosítani: első hivatalos külföldi útja Szaúd-Arábiába vezetett, ahol központi üzenetként fogalmazta meg az úgynevezett „Iszlám Állam” és a nemzetközi terrorizmus elleni fellépés közös lelkiismereti alapját.¹⁴

Realista elvek irreális gyakorlata

A Trump-adminisztráció világképe a realizmus forгатókönyvének megfelelően számos területen konfliktusokat szült a Fehér Ház számára. Az amerikai elnök szokatlanul nyílt és erős retorikája nem korlátozódott a kampányidőszakra, ráadásul néhány aggasztó ígéret gyakorlati beváltása ténylegesen megtörtént (vagy éppen folyamatban van). Az adminisztráció nemzetközi megítélése jó esetben is vegyesnek mondható: a Pew Research Center 2017 tavaszán 37 országban készített közvélemény-kutatása alapján az amerikai elnökről és az Egyesült Államokról alkotott összkép romlott az Obama-adminisztráció éveéhez képest. Donald Trump több kezdeményezése (például fal emelése a mexikói határon, nemzetközi kereskedelmi megállapodások felülvizsgálata, az Egyesült Államokba való beutazás átmeneti szigorítása, a párizsi klímamegállapodástól, valamint az iráni nukleáris megállapodástól történő amerikai visszalépés szándéka) határozottan a többség nemtetszését váltotta ki, és bár ma-

¹⁰ A realizmus előfutárai közül ennek kapcsán elsősorban Thuküdidészt érdemes megemlíteni, aki rávilágított Athén erőszakoskodó külpolitikájára a peloponnészoszi háború, különösen a végzetes athéni ultimátumot kapó Mélosszal kialakított kapcsolatban. Tim DUNNE et al. (eds.): *International Relations Theories. Discipline and Diversity*. Oxford University Press 2013, Oxford, 65–67. o.

¹¹ Az „Amerika az első” szlogen nem azt jelenti, hogy „Amerika egyedül” [áll/cselekszik].

¹² McMASTER – COHN: i. m.

¹³ “Free nations are the best vehicle for expressing the will of the people, and America respects the right of all nations to chart their own path. My job is not to represent the world. My job is to represent the United States of America.” Donald J. TRUMP: [Remarks by President Trump in Joint Address to Congress](#) [online], 2017. 02. 28. Forrás: whitehouse.gov [2017. 10. 23.]

¹⁴ “This is not a battle between different faiths, different sects, or different civilizations. This is a battle between barbaric criminals who seek to obliterate human life, and decent people of all religions who seek to protect it. This is a battle between Good and Evil. When we see the scenes of destruction in the wake of terror, we see no signs that those murdered were Jewish or Christian, Shia or Sunni. [...] – we see only that they were Children of God whose deaths are an insult to all that is holy.” Donald J. TRUMP: [President Trump's Speech to the Arab Islamic American Summit](#) [online], 2017. 05. 21. Forrás: whitehouse.gov [2017. 10. 23.]

gát az elnököt sokan (55%) erős vezetőnek ítélik meg, sokkal többen (75%) tartják arrogánsnak, és sokkal kevesebben (22%) megbízhatónak.¹⁵ A Trump-adminisztráció külpolitikájának logikáját jobban megvilágító kérdés az, hogy vajon e markáns fejlemények eredője egy következetes realista politika, avagy kontraproduktív oportunizmus.

Az Egyesült Államok kemény hatalma

Papíron a Trump-adminisztráció szorosan tartja magát a realista mentalitás egyik legfőbb alaptételéhez, nevezetesen a nemzetállami biztonság hatalomnövelésen keresztül történő megerősítéséhez. E tekintetben első helyen a „kemény hatalom”, azon belül is a katonai erő áll. Trump a kampány során konkrét ígérekkel állt elő az amerikai katonai erő növelésére, felvázolva egy 540 .000 fős szárazföldi haderő, 36 zászlóaljából álló tengerészgyalogság, 350 hadihajóval és tengeralattjáróval rendelkező haditengerészet, valamint legalább 1200 harci repülővel és helikopterrel rendelkező légierő képét.¹⁶ Ennek megfelelően olyan 2018. évi költségvetést ígért, mely „történelmi” védelmikiadás-növelést foglal magában. Trump elnök valóban több pénzt kíván adni a Pentagonnak, mint elődje, egyúttal átlépve a 2011-es költségvetés-felügyeleti törvény (*Budget Control Act*) által szabott kiadáskorlátot, ugyanakkor a közel 603 milliárd dolláros javaslata a gyakorlatban mindössze 3%-os védelmi kiadásnövelést céloz meg, ami egyáltalán nem mondható rendkívülinek.¹⁷ Amellett, hogy ez alulmúlta az elnöki retorika keltette várakozásokat, a fent említett erőnövelésre sem elegendő. Hozzá kell tenni, hogy a Trump-adminisztráció költségvetési javaslatának benyújtásakor a vonatkozó stratégiai felülvizsgálatok (új nemzeti biztonsági stratégia, nukleáris erőkre vonatkozó felülvizsgálat) még messze nem zárultak le, így elképzelhető, hogy a visszafogott védelmikiadás-növelés rendeltetése csupán az, hogy átmenetileg befedje a főbb költségvetési hézagokat.¹⁸

Mindazonáltal sokatmondó, hogy a mérsékelt védelmi költségvetés növeléséhez szükséges forrásokat a Trump-adminisztráció egyéb helyekről, köztük a Környezetvédelmi Ügynökségtől és a Külügyminisztériumtól kívánta elvenni. Utóbbi eddig közel 50 milliárd dolláros éves költségvetését Trump csaknem 30%-kal akarta csökkenteni, ami többek között a külföldi segélyprogramok és általában az Egyesült Államok „puha hatalmának” rovására megy. Az amerikai kormány e preferenciája erősen negatív visszhangot váltott ki civil és katonai körökben egyaránt.¹⁹ A költségvetésről szóló viták során a demokraták visszatérő ellenérve volt a védelmi miniszter, James Mattis tábornok azon 2013-as kijelentése, miszerint amennyiben a Külügyminisztérium nem részesül teljes finanszírozásban, az ezzel gyengülő amerikai diplomáciát katonai erővel kell majd kompenzálni.²⁰

A Trump-adminisztráció pedig láthatóan súlytalan Külügyminisztériumot foglal magában. Egyrészt a tárcát vezető Rex Tillerson kiállt a saját szervezetének biztosított források csökkentése mellett.²¹ Másrészt az adminisztráció komoly nehézségekkel találta magát szembe, mikor a külügyben dolgozó politikai kinevezetteket akarta lecserélni: az állások betöltése elhúzódott, melynek eredményeképp több területet a miniszternek kellett átmenetileg átvennie, ami a tárcán belüli hatalomkoncentráció vádját is felvetette. Ezt Tillerson a Külügyi-

¹⁵ Richard WIKE: [9 charts on how the world sees President Trump](#) [online], 2017. 07. 17. Forrás: pewresearch.org [2017. 10. 23.].

¹⁶ TRUMP: [Transcript of Donald Trump's speech...](#), i. m.

¹⁷ Steve HOLLAND: [Trump seeks 'historic' U.S. military spending boost, domestic cuts](#) [online], 2017. 02. 27. Forrás: reuters.com [2017. 10. 28.].

¹⁸ Mike STONE: [U.S. defense budget proposal sees modest increase despite hawkish rhetoric](#) [online], 2017. 05. 23. Forrás: reuters.com [2017. 10. 28.].

¹⁹ HOLLAND: i. m.

²⁰ “If you don't fund the State Department fully, then I need to buy more ammunition” Rebecca KHEEL: [Mattis refuses to bite on criticism of Trump budget](#) [online], 2017. 06. 13. Forrás: thehill.com [2017. 10. 28.].

²¹ Carol MORELLO – Anne GEARAN: [Senators sharply question State Department budget cuts](#) [online], 2017. 06. 13. Forrás: washingtonpost.com [2017. 10. 28.].

nisztérium átszervezéséről szóló belső tájékoztatójában cáfolta, és bár nem tért ki a létszámcsökkenés kérdésére, a gyakorlatban ez is napirenden van.²² A „puha hatalom” és az értékek háttérbe szorítását mutatja, hogy a State Department átstrukturálásának kezdetén vezetői szinten felmerült annak ötlete, hogy a szervezet küldetési nyilatkozatában a „békés és prosperáló, igazságos és demokratikus világ” alakításából kivegyék az utóbbi két jelzőt.²³ Emellett a minisztérium alkalmazottainak tartott tájékoztatójában Tillerson elkülönítette az Egyesült Államok politikáját értékeitől: míg a politika folyamatosan változik, az értékek – szabadság, emberi méltóság és bánásmód – állandó jelleggel vannak jelen. A külügyminiszter a nemzeti érdekek és értékek kiegyensúlyozott érvényesítésére lényegében olyan képletet vázolt fel, miszerint előbb azonosítani kell az egyes régiókban az amerikai nemzeti biztonsági, valamint gazdasági érdekeket, melyek érvényesítése mellett az értékek terjesztése adott esetben másodlagos lehet (vagy a körülményeknek megfelelően akár elsőbbséget is élvezhet). Az értékek elterjedéséhez pedig Amerikának hatalmi pozícióban kell maradnia, ami – a katonai erő hiteles felmutatása mellett – gazdasági prosperitást igényel.²⁴

Ennek megfelelően a Trump-adminisztráció figyelmének másik fókuszja a gazdaság. Donald Trump rendkívül erős kritikával illette az Egyesült Államok nemzetközi kereskedelmi megállapodásait, mivel szerinte azok kiegyenlítetlen gazdasági és kereskedelmi kapcsolatokat eredményeztek Washington kárára. Bírálatainak kiemelt célpontjait az 1994-es Észak-amerikai Szabadkereskedelmi Egyezmény (NAFTA), valamint az 1995-ben az Általános Vám- és Kereskedelmi Egyezményt felváltó Kereskedelmi Világszervezet (WTO) révén (is) viszonylag kedvezőbb pozícióba jutó Kína kereskedelmi gyakorlata képezték. A Trump-adminisztráció fő sérelmeként az amerikai gyáripari munkahelyek elvesztését, valamint az amerikai külkereskedelmi mérleg közel 500 milliárd dolláros deficitjét hozza fel,²⁵ melyekre hivatkozva szeretné újrhangolni²⁶ az eddigi nemzetközi szabadkereskedelmi megállapodásokat. Ez eddig a gyakorlatban a Csendes-óceáni (szabadkereskedelmi) Partnerségtől (TPP) való visszalépést, valamint a NAFTA újratárgyalásának megkezdését eredményezte. Mindez azért érdekes, mert a fennálló világgazdasági rend eredetileg amerikai érdekek mentén formálódott, másfelől fennmaradásához a nemzetközi gazdaság többi fontosabb szereplőjének támogatása is szükséges.²⁷

Amint fent említettük, a Trump-adminisztráció hozzáállásában a relatív (gazdasági) hatalom növelésének vágya mutatkozik meg: a bizonyos kínai, mexikói és német termékek esetében felvetett magasabb védővámok

²² Nahal TOOSI: [Tillerson vows State Dept. redesign won't concentrate power in his hands](#) [online], 2017. 09. 15. Forrás: politico.com [2017. 10. 29.]. Belső szervezeti nehézségei mellett a State Department dolgát a Fehér Házzal való viszonya sem könnyíti. Általánosságban az amerikai külpolitikai döntéshozatalban a külügyminisztert háttérbe szoríthatja az elnökhöz előnyösebben pozícionált nemzetbiztonsági főtanácsadó vagy a nagyobb erőforrásokkal és lobbierővel rendelkező védelmi miniszter. Tillerson helyzetén azonban tovább rontott a Fehér Ház azon gyakorlata, hogy negligálta őt olyan fajsúlyos kérdésekben, mint az észak-koreai nukleáris fenyegetésre adandó amerikai válasz. Max BOOT: [Time Is Up on Rex Tillerson](#) [online], 2017. 08. 23. Forrás: foreignpolicy.com [2017. 10. 29.]. Látványos példa erre Trump elnök azon 2017. októberi Twitter-bejegyzése, melyben nyíltan eltanácsolta Tillersont az Észak-Koreával folytatott diplomáciai párbeszédétől: “I told Rex Tillerson [...] that he is wasting his time trying to negotiate with Little Rocket Man... Save your energy Rex, we'll do what has to be done” Rob CRILLY: ['Save your energy Rex' – Donald Trump says negotiating with Kim Jong-un is a waste of time](#) [online], 2017. 10. 02. Forrás: telegraph.co.uk [2017. 10. 29.].

²³ Josh ROGIN: [State Department considers scrubbing democracy promotion from its mission](#) [online], 2017. 08. 01. Forrás: washingtonpost.com [2017. 10. 29.].

²⁴ Rex W. TILLERSON: [Remarks to U.S. Department of State Employees](#) [online], 2017. 05. 03. Forrás: state.gov [2017. 10. 29.].

²⁵ James McBRIDE: [The U.S. Trade Deficit: How Much Does It Matter?](#) [online], 2017. 10. 17. Forrás: cfr.org [2017. 11. 01.].

²⁶ Fontos hangsúlyozni, hogy ez nem a nemzetközi szabad kereskedelem *en bloc* elvetését jelenti. Trump elnök célja a szabad és *fair* nemzetközi kereskedelem, vagyis az amerikai külkereskedelmi mérleg javítása. Rex Tillerson ezt tágabb értelmezésben is megerősítette: a más országokkal kialakított szövetségi, illetve gazdasági és kereskedelmi kapcsolatok mellett az Egyesült Államok mindvégig kiállt, ám az elmúlt évtizedekben e kapcsolatok elvesztették a Washington számára kedvező belső egyensúlyukat. TILLERSON: i. m.

²⁷ A második világháború alkonyán létesült Bretton Woods-i rendszerrel az amerikai gazdaság számára kedvező szabadkereskedelmi elvekre és dolláralapú pénzügyi elszámolásra épülő nemzetközi rezsim jött létre. E rezsim domináns hatalmaként az Egyesült Államok módosíthatta a szabályokat, mindazonáltal fontos, hogy a rendszer Amerika főbb kereskedelmi partnerei számára is előnyös volt. Robert GILPIN: *Global Political Economy. Understanding the International Economic Order*. Princeton University Press 2001, Princeton, 88. o.

a „fogolydilemma” analógiából ismert realista önzés logikáját követik a nemzetközi gazdaság dimenziójában.²⁸ Beszédesebb, hogy az amerikai kormány nemzeti biztonsági kérdésként közelíti meg a problémát, ami például az acélimport esetében elnöki rendeletben kért vizsgálathoz vezetett.

Az elnök hasonló elv mentén fogalmazta meg energiapolitikáját is. Donald Trump már a kampányban világossá tette azt a szándékát, hogy az eddigieknél nagyobb mértékben aknázza ki az amerikai – elsősorban fosszilis – energiaforrásokat. Mi több, a Trump-adminisztráció már nem energiafüggetlenségről, hanem „energia-dominanciáról”²⁹ beszél, mely fokozott exporton keresztül erősítené az amerikai gazdaságot. Ugyanakkor erre nemcsak gazdasági, hanem biztonsági kérdésként is tekint: a Trump-adminisztráció energiapolitikája nemcsak az amerikai gazdaságpolitika, hanem az amerikai külpolitika létfontosságú eleme.³⁰ Rick Perry energiaügyi miniszter, Ryan Zinke belügyminiszter és Scott Pruitt, a Környezetvédelmi Ügynökség vezetője kiemelték, hogy céljuk egyfelől csökkenteni az Egyesült Államok gazdasági kiszolgáltatottságát más államoknak – ami az 1973-as olajválság óta visszatérő téma az amerikai adminisztrációkban –, másfelől az energiaexport révén növelni Washington befolyását a szövetségesek és partnerek körében.³¹ Mindez a gyakorlatban a palagáz, olajhomok, valamint szén kitermelését – illetve az első exportját – elősegítő projektek engedélyezését jelenti.

A külkereskedelmi mérleghez hasonlóan az energiapolitika kérdése is inkább gazdasági vita tárgya, melyben a Trump-adminisztráció hatékonysága megkérdőjelezhető.³² Az energiaforrások kiaknázását ugyanis Donald Trump részben az eddigi környezetvédelmi intézkedések visszavetésével igyekszik fokozni: az elnök és fent említett kollégái szerint az Obama-adminisztráció éveiben a demokrata párti politikusok akadályozták az amerikai fosszilis energia kitermelésére irányuló törekvéseket. Az új politika részeként a Trump-adminisztráció visszalépett az éghajlatváltozásról szóló Párizsi Megállapodástól,³³ illetve elindította az elődje által 2015-ben bevezetett – szén- és gázerőművek károsanyag-kibocsátását csökkenteni hivatott – Clean Power Plan visszavonásának folyamatát.³⁴ Trump és csapata nem zárkózik el a környezetbarát energiatermelés lehetőségétől, de érvelésük szerint ezt nem a jelen hazai és nemzetközi – saját olvasatukban előnytelen – szabályok, hanem a jövő technológiai fejlődésének eredményei segítik elő.

A Trump-adminisztráció gazdasági dimenzióban hozott fenti lépéseiben felfedezhető néhány realista vonás, ám ezek kiforratlanok. Az állam hatalmának gazdasági dimenziója kiemelt szereppel bír a realista hagyományban, sőt a katonai erőt megalapozó gazdasági potenciál biztosításának eszméje nagy népszerűségnek örvendett a 17–18. századi realisták körében: a merkantilisták kifejezetten ragaszkodtak a külkereskedelmi mérlegben való többlet eléréséhez, mivel az így felhalmozott nemesfémkészletekben látták a szakszerű haderők fenntartásának előfeltételét.³⁵ Donald Trump kezdeti gazdasági elképzelései valóban egy konfliktustól sem visszariadó

²⁸ Noha ilyen drasztikus intézkedésekre eddig nem került sor, bevezetésük veszélyes, mivel az átmeneti gazdasági előnyök mellett hosszabb távon hasonló önzésre készítheti Amerika kereskedőpartnereit, ami végül mindenki számára hátrányosabb helyzethez vezethet. Az elmülethez lásd: Robert GILPIN: *Global Political Economy...* i. m., 88–90. o.

²⁹ “With these incredible resources, my administration will seek out not only American energy independence that we’ve been looking for so long, but American energy dominance. And we’re going to be an exporter. We will be dominant.” Donald TRUMP: [Remarks by President Trump at the Unleashing American Energy Event](#) [online], 2017. 06. 29. Forrás: [whitehouse.gov](#) [2017. 11. 02.].

³⁰ Rick PERRY: [Statement by Rick Perry, U.S. Secretary of Energy, on LNG Shipments to the Netherlands & Poland](#) [online], 2017. 06. 09. Forrás: [energy.gov](#) [2017. 11. 08.].

³¹ “An energy-dominant America means a self-reliant and secure nation, free from the geopolitical turmoil of other nations that seek to use energy as an economic weapon. An energy-dominant America will export to markets around the world, increasing our global leadership and influence.” Rick PERRY et al.: [Paving the path to U.S. energy dominance](#) [online], 2017. 06. 26. Forrás: [washington-times.com](#) [2017. 11. 02.].

³² Az amerikai kormány illetékes tagjainak az Obama- és Trump-adminisztráció eltérő energia-kitermelési és energetikai beruházási szabályozásáról, illetve a fellendülő amerikai energiaexport foglalkoztatási hatásairól szóló hangzatos retorikáját nem mindig támasztják alá a számadatok. A rövid összevetéshez lásd: Steven MUFSON – Chris MOONEY: [Trump’s pitch for U.S. ‘energy dominance’ is dominated by misleading claims](#) [online], 2017. 06. 29. Forrás: [washingtonpost.com](#) [2017. 11. 02.].

³³ TRUMP: [Remarks by President Trump...](#), i. m.

³⁴ Lisa FRIEDMAN – Brad PLUMER: [E.P.A. Announces Repeal of Major Obama-Era Carbon Emissions Rule](#) [online], 2017. 10. 09. Forrás: [nytimes.com](#) [2017. 11. 02.].

³⁵ Robert G. GILPIN: The richness of the tradition of political realism. *International Organization* 38. évf., 1984/2, 294. o.

irányzat hatása alatt álltak, ám miután John Kelly tábornok elkezdte újraszervezni az elnököt körülvevő közvetlen tanácsadói kört, a Fehér Házból is egyre visszafogottabb állásfoglalások kerültek ki: míg Peter Navarro, Trump első kereskedelmi főtanácsadója arról írt, hogy Amerika az adminisztráció intézkedéseitől függetlenül is kereskedelmi háborúban áll,³⁶ addig Gary Cohn, a Nemzetgazdasági Tanács igazgatója már óva intett ennek lehetőségétől. A Fehér Ház kabinetfőnöke Navarro részlegét Cohn alá rendelte,³⁷ ami jelzésértékkel bír az elnök kereskedelem-politikai elképzeléseinek mérséklődését illetően. Míg Cohn a TPP mellett a Párizsi Megállapodás kérdésében is a maradás mellett volt, Trump elnök az utóbbtól történő visszalépési szándékát személyesen is megerősítette.³⁸

A környezetvédelmi dimenzió leértékelése szintén a kiforratlan realista mentalitást tükrözi. Az elnökválasztási kampányban a Trump-csapat kifejtette, hogy a fosszilis energia fokozott kitermelése és nemzetközi értékesítése egyrészt a védelmi költségvetést hivatottak alátámasztani,³⁹ másrészt a külkereskedelmi mérlegen tudnak javítani.⁴⁰ Vagyis a Trump-adminisztráció a klímaváltozás okozta hosszabb távú kihívásokra történő tudatos felkészülés helyett a katonai és gazdasági erő rövidebb távon kimutatható megerősítését preferálja. Bizonyos tekintetben ez neorealista jellemvonásként értelmezhető: amennyiben egy szereplő a nemzetközi rendszerben erős biztonsági nyomást érez, úgy a neorealista logika mentén hosszabb távú céljait hajlandó beáldozni rövidebb távú (katonai) biztonsága érdekében.⁴¹ A Trump-adminisztráció e vállalkozása azonban kontraproduktívnak bizonyult, leginkább a nyugat-európai szövetségesek körében, ami megingatta az Egyesült Államok globális vezető szerepe iránti politikai bizalmat.⁴²

Kezdő vezetői hibák

A nemzetközi aréna mellett a Trump-adminisztráció belpolitikai téren is az elfogadottság hiányával néz szembe. Elnöksége első évének végéhez közeledve Trump elnök hazai népszerűsége rendkívül alacsonynak mondható: a Washington Post és az ABC News közös felmérése szerint Trump teljesítménye 59%-os elutasítottság mellett 37%-os támogatottságot élvez, így népszerűségi indexe a legalacsonyabb a II. világháború után hivatalba lépő amerikai elnökök közül, ami többek közt a gazdaság, a rasszizmus, az egészségügy és a terrorizmus témáiban való elégtelenségnek ítélt fellépésének köszönhető.⁴³ Külön probléma e téren az elnöknek a mainstream médiával

³⁶ Wilbur ROSS – Peter NAVARRO: [The Trump Trade Doctrine: A Path to Growth & Budget Balance](#) [online], 2016. 10. 18. Forrás: [realclearpolicy.com](#) [2017. 11. 07.].

³⁷ Andrew RESTUCCIA et al.: [Kelly folds Navarro's trade shop into National Economic Council](#) [online], 2017. 09. 27. Forrás: [politico.com](#) [2017. 11. 08.].

³⁸ Timothy CAMA: [Trump adviser tells foreign officials no change on Paris climate deal](#) [online], 2017. 09. 18. Forrás: [thehill.com](#) [2017. 11. 08.].

³⁹ "[W]e will have at our disposal additional revenues from unleashing American energy. [...] Using these new funds, I will ask my Secretary of Defense to propose a new defense budget to meet the following long-term goals." TRUMP: [Transcript of Donald Trump's speech...](#), i. m.

⁴⁰ ROSS – NAVARRO: i. m.

⁴¹ A neorealizmus e kritikáját a posztklasszikus realisták fogalmazták meg, akik rávilágítanak a neorealista szemlélet azon statikus jellegére, miszerint a legrosszabb eshetőséget vizionálja, ami a rövidebb távú (és általában katonai) biztonsági igények kielégítésének szándékához vezet. A neorealizmus és posztklasszikus realizmus összevetéséhez lásd. Stephen G. BROOKS: *Dueling Realisms*. *International Organization*, 51. évf., 1997/3. 445–477. o.

⁴² A Párizsi Megállapodástól való amerikai elfordulás egyértelmű negatív nemzetközi fogadtatásban részesült, különösen Franciaországban és Németországban. Emellett külön zavaró tényezőt jelentettek az Oroszországgal szemben 2017 nyarán elfogadott újabb amerikai szankciók, melyek az orosz energiaexportot előmozdító nemzetközi projekteket is érintették. Bár a szankciókat a Kongresszus kezdeményezte, az orosz gáz európai piacokra történő eljuttatásának hátráltatása az amerikai LNG-exportot szorgalmazó Trump-adminisztráció szándékaival egybeesik, ami viszont német érdekeltséget – különösen az Északi Áramlat 2 projektet – sérthet. Anca GURZU: [Trump's Russian pipeline policy](#) [online], 2017. 06. 19. Forrás: [politico.eu](#) [2017. 11. 08.].

⁴³ Dan BALZ – Scott CLEMENT: [Poll: Trump's performance lags behind even tepid public expectations](#) [online], 2017. 11. 05. Forrás: [washingtonpost.com](#) [2017. 11. 08.].

kialakított viszonya. Donald Trump már megválasztása előtt nyílt háborút kezdett több vezető médiummal (elsősorban a CNN-nel), ami az elnöki szék elfoglalását követően tovább eszkalálódott. A vita középpontjában az elnök hivatalra való alkalmassága és szavahihetősége áll: az intézkedéseit sokszor bíráló híradásokat Trump álhíreknek (*fake news*) nevezi, megkérdőjelezve az amerikai sajtó hitelességét. Ezt ellensúlyozandó, a másik oldalon rávilágítanak az elnök tárgyi tévedéseire, melyeket sokszor címlapon publikálnak. Mindezek végeredménye a lakosságnak az elnök személyébe és a sajtó szakmaiságába, mi több, az amerikai alkotmányban kitüntetett helyet elfoglaló szólásszabadságba vetett bizalmának megrendülése.⁴⁴

Függetlenül attól, hogy éppen kinek van igaza, Trump elnök fenti gyakorlata nehezen összeegyeztethető a realizmus hagyományával. Bár utóbbi általában kevésbé foglalkozik a belpolitika szférájával, a klasszikus realizmus külön rávilágít az államférfi fellépésének, illetve a közvéleményben való megjelenésének jelentőségére. Niccolò Machiavelli *A fejedelem* című művének egyik leghírhedtebb tézise, hogy a vezető politikusnak „nagy szenteskedőnek és színlelőnek kell lennie [hiszen] olyan ostobák az emberek, s olyannyira csak a mának élnek, hogy aki be akarja csapni őket, mindig megtalálja köztük a maga emberét”.⁴⁵ Amennyiben elfogadjuk Trump szavahihetőségének kritikáját, úgy kijelenthető, hogy az elnök igyekszik élni a machiavellizmus e gyakorlatával. Ám az eltévesztett mérték itt is kontraproduktivitást szül. Machiavelli tanácsának lényege nem az erkölcsösség – esetünkben hitelesség és megbízhatóság – állandóan, hanem szükség esetén történő kiforgatása és mellőzése.⁴⁶ Trump elnök azonban nem ügyel eléggé arra, hogy nyilatkozataiért milyen árat fizet népszerűsége: a mainstream hazai és nemzetközi médiával előítéletesen és kendőzetlenül rossz viszonyt alakított ki, ami hozzájárul a politikáival szembeni nemzetközi székesziszhez.

Másfelől Donald Trump Machiavelli fenti intelmének inkább a másik oldalához ragaszkodik. A klasszikus realizmus olvasatában a politikai erkölcs nem azonos a közérkölcssel, mely különbségtétel alapot biztosít a vezető számára, hogy a szükséges rosszat szabadon, belső kötöttségek nélkül cselekedje. Vagyis a fejedelemmel szemben „nincs helye a jogos számonkérésnek, [cselekedeteiben] a végcélt kell tekinteni”.⁴⁷ Ennek megfelelően az erős államférfi képe kiemelt szerepet játszik Donald Trump elnöki stílusában, ami a már említett Pew Research Center felmérésének eredményeiben is megmutatkozott. Míg ez a belpolitikában a sajtó általi ellenőrzés és kritika leértékelését jelenti,⁴⁸ addig a külpolitikában az akár kockázatos kezdeményezések felvállalását hivatott elősegíteni. Az elnök sikeres üzletkötőként (*dealmaker*) állítja be magát, ám a Kongresszus folyosóin ez kevésbé érződik. Ennek oka, hogy az üzleti életben történő érdekérvényesítés csak látszólag hasonlít a politikai csatákhoz, tekintve, hogy utóbbiakat intézmények és hagyományok korlátozzák.⁴⁹

Donald Trump washingtoni politikai ellittel szembeni kívülálló szerepe nemcsak a belpolitikában bizonyul tehernek. Külügyi vonalon ugyanis Trump elnök államférfiúi képe az előnytelennek ítélt megállapodások lehetőleg bilaterális úton történő újratárgyalását kívánja, melyhez szintén szükséges a washingtoni elit Külügyminisztériumban dolgozó része. A Trump-adminisztráció alatt azonban a State Department nemcsak finanszírozási, hanem humán erőforrás-problémákkal is szembesült, ami a hatékonyságot is megviselte. A másik probléma, hogy az elnök a diplomácia világában nem tud üzletkötőként fellépni. Trump elnök úgynevezett tranzak-

⁴⁴ Chris WALLACE: [The media is giving up its place in our democracy](#) [online], 2017. 11. 17. Forrás: washingtonpost.com [2017. 11. 19.].

⁴⁵ Niccolò MACHIAVELLI: *A fejedelem*. Európa Könyvkiadó, 1987, Budapest, 96–97. o.

⁴⁶ Uo.: „[A fejedelemnek] kegyesnek, hűségesnek, emberségesnek, őszintének, vallásosnak kell nemcsak látszania, hanem annak is kell lennie. Ugyanakkor lélekben mindig elkészülni az ellenkezőjére, hogy ha a szükség úgy kívánja, aszerint tudjon cselekedni.”

⁴⁷ MACHIAVELLI: i. m., 98–99. o.

⁴⁸ Donald Trump e szemléletéről már legelső elnöki sajtótájékoztatóján tanúbizonyságot tett, amikor egy újságírónak nyomatékosította, hogy elnökként nem köteles elárulni tervezett intézkedéseit a kül- és biztonságpolitikai ügyekben. “I don’t want to be one of these guys that say, »Yes, here’s what we’re going to do.« I don’t have to do that. [...] I don’t have to tell you what I’m going to do in North Korea. And I don’t have to tell you what I’m going to do with Iran.” Donald J. TRUMP: [Remarks by President Trump in Press Conference](#) [online], 2017. 02. 16. Forrás: whitehouse.gov [2017. 11. 19.].

⁴⁹ Philip RUCKER et al.: [The great dealmaker? Lawmakers find Trump to be an untrustworthy negotiator](#) [online], 2017. 10. 23. Forrás: washingtonpost.com [2017. 11. 19.].

ciós diplomáciája nem alkalmazható olyan vitákban, melyek tárgyát elsősorban nem pénzügyi-gazdasági nyereségek/veszteségek, hanem történelmi, nemzeti, ideológiai kérdések képezik. Noha a tranzakciós diplomáciára a Nixon-adminisztráció precedenssel szolgált Henry Kissinger összekapcsolási (*linkage*) gyakorlata révén,⁵⁰ e realista külpolitika a maga idején komoly kritikával szembesült pontosan azért, mert bírálói az értékek és a transzparencia mellőzésével társították.⁵¹

Ez utóbbi kifejezetten ellehetetleníti Trump elnök államférfiúi fellépését. Bár az alkotmány, számos jogi precedens, illetve a történelmi gyakorlat alapján az amerikai külpolitika alapvetően a végrehajtó hatalom – így elsősorban az elnök – hatásköre, a Trump-adminisztráció mozgásterét nagyban meghatározza a Kongresszus. Általánosságban ezt a költségvetés alakítása révén teheti. Az elnök által ígért „történelmi” védelmikiadás-növelést alapvetően nem Donald Trump javaslata, hanem a Kongresszus két házának jóváhagyása tette tekintélyessé: az elnök 603 milliárd dolláros védelmi költségvetésével szemben a képviselőház 696,5 milliárd, a szenátus pedig 700 milliárd dollárral számol.⁵² A Pentagon mellett a Kongresszus a Külügyminisztérium részére is az elnöki tervezetnél nagyobb pénzügyi forrást szeretne biztosítani. Miközben Rex Tillerson kiállt saját minisztériuma büdzséjének közel 30%-os csökkentése mellett, a szenátus külügyi bizottságában történt 2017. júniusi meghallgatása során Bob Corker bizottsági elnök – csatlakozva a kétpárti kritikához – megjegyezte, hogy a törvényhozás az elnök által javasolt külügyminisztériumi költségvetést is várhatóan megemeli.⁵³

A Kongresszus és a Trump-adminisztráció e nézeteltéréseinek eredője az amerikai diplomáciáról és a külvilágról alkotott eltérő képekben leledzik. Trump és Tillerson elfogadhatónak tartják a State Department leépítését mind pénzügyi, mind humán erőforrás téren, mivel arra számítanak, hogy egyes nemzetközi konfliktusokat sikerül megoldani, így az azokra fordított addigi diplomáciai erőfeszítések is szükségtelenné válnak majd.⁵⁴ Ezzel szemben több szenátor és volt diplomata úgy véli, hogy a nemzetközi kihívások mértéke növekszik,⁵⁵ az amerikai diplomácia globális jelenlétének csökkentése pedig olyan űrt hagy maga után, melyet más hatalmak – köztük Kína és Oroszország – igyekeznek majd betölteni.⁵⁶ E tekintetben Trump elnök sajátos „kívülről érkező üzletember” képe ellentmondásba kerül a realizmus egyik legalapvetőbb tételével: a külvilág reális – azaz a valóság talaján történő – felismerésével és kezelésével.

Ebből a szempontból a legmarkánsabb ellentmondás Trump elnök és a Kongresszus között az amerikai–orosz kapcsolatok alakításában fedezhető fel. Donald Trump – több elődjéhez hasonlóan – hivatalba lépését követően javítani kívánt Washington és Moszkva viszonyán, amivel elsősorban a globális kihívásokban (például a nemzetközi terrorizmus elleni harcban), illetve regionális biztonsági kérdésekben (például az iráni és észak-koreai atomprogram elleni közös fellépésben) várt együttműködést. Az ukrán válságot követően azonban az egyébként is hűvösödő amerikai–orosz kapcsolat a 2016-os amerikai elnökválasztásba történő orosz beavatkozással kifejezetten fagyos lett. Ez utóbbi fejlemény látványos és erős belpolitikai hajtóerőt generált.⁵⁷ egyrészt

⁵⁰ Leon HADAR: [The Limits of Trump's Transactional Foreign Policy](#) [online], 2017. 01. 02. Forrás: nationalinterest.org [2017. 11. 19.].

⁵¹ James M. McCORMICK: *American Foreign Policy & Process* (Fifth Edition). Wadsworth Cengage Learning, 2010, ISBN-13: 987-0-495-18981-7, Wadsworth, 110–112. o.

⁵² Joe GOULD: [US Senate passes budget-busting \\$700 billion defense policy bill](#) [online], 2017. 09. 18. Forrás: defensenews.com [2017. 12. 01.].

⁵³ “I think you know that the budget that’s been presented is not going to be the budget we’re going to deal with. It’s just not.” Carol MORELLO – Anne GEARAN: [Senators sharply question State Department budget cuts](#) [online], 2017. 06. 13. Forrás: washingtonpost.com [2017. 10. 28.].

⁵⁴ Julian BORGER: [Rex Tillerson: state department can be cut as we will soon solve global conflicts](#) [online], 2017. 11. 28. Forrás: theguardian.com [2017. 12. 02.].

⁵⁵ Jeanne SHAHEEN – John McCAIN: [Letter to Rex Tillerson Regarding Depletion of Foreign Service, Request Removal of Hiring Freeze & Resumption of Promotions](#) [online], 2017. 11. 15. Forrás: shaheeh.senate.gov [2017. 12. 02.].

⁵⁶ MORELLO – GEARAN: [Senators sharply question State Department budget cuts](#), i. m.

⁵⁷ Mivel az amerikai hírszerzés által is bizonyított orosz beavatkozás elsősorban Hillary R. Clinton demokrata jelölt győzelmi esélyeit kívánta gyengíteni, furcsa helyzet alakult ki a Capitoliumban: az Oroszországgal szembeni keményebb (kétpárti) fellépés mellett az

a Kongresszus bizalma megrendült az orosz beavatkozás kedvezményezettjének minősülő elnökben, másrészt csírájában elfojtotta az elnök enyhülést célzó politikáját. Erre a legszembetűnőbb példa az – Észak-Korea és Irán mellett – Oroszország elleni újabb szankciókról szóló, 2017 nyarán a Kongresszus mindkét házában túlnyomó többséggel elfogadott törvény, mely Trump elnök augusztus 2-i aláírásával hatályba lépett. A dokumentumot az elnök hivatalos aláírói nyilatkozatában is „jelentős mértékben elhibázottnak” minősítette,⁵⁸ mivel az törvényi erőre emelte Obama elnök korábbi, elnöki rendeletek formájában bevezetett szankcióit, ezzel a lépéssel egyúttal ellehetetlenítette azok elnök általi, a Kongresszus bevonását mellőző visszavonását, ezáltal korlátozva az elnök külpolitikaformáló hatalmát és mozgásterét.

Ezzel együtt az oroszkérdést illetően a Trump-adminisztráció igyekszik kontinuitást felmutatni: az elnök több, egymásnak ellentmondó korábbi nyilatkozataival szemben James Mattis védelmi miniszter „stratégiai vétejtársnak” minősítette Oroszországot, és nyomatékosította a NATO kollektív védelme iránti amerikai elkötelezettséget,⁵⁹ Rex Tillerson külügyminiszter⁶⁰ és Mike Pence alelnök pedig az Oroszország elleni szankciók következetes – Ukrajna területi integritásának megsértésével és nemzetközi választásokba történő beavatkozásokkal párhuzamos – fenntartását hangsúlyozták. A Trump-adminisztráció továbbra is a már ismert közös nevezőn (érdekeken) alapuló együttműködést keresi a Kremellel, noha ennek dimenziói szűkösek, lehetőségei pedig a hatalmas belpolitikai nyomás révén korlátozottak.⁶¹ Vagyis Trump elnök Nixon/Kissinger-stílusú nagyhatalmi politizálását az államférfíui kvalitásaival szembeni kongresszusi bizalmatlanság sem teszi életképesé.⁶²

Konklúzió

A Trump-adminisztráció külpolitikájának elméleti alapjai szorosan kapcsolódnak a realizmus alaptételeihez. Az elmúlt közel egy év alapján kijelenthető, hogy Trump elnök hivatalba lépésével a Fehér Ház a külvilágot olyan nemzetközi küzdőtérnek tekinti, ahol önző nemzetállamok versenyeznek egymással saját érdekeik minél hatékonyabb érvényesítése érdekében. A realista olvasattal összhangban ezen érdekek elsősorban biztonsági természetűek, Trump elnök külpolitikájában pedig előtérbe került a kemény hatalom, mely elsősorban a katonai és gazdasági erő növelésének szándékát jelenti.

Ugyanakkor a gyakorlatban e realizmus kiforrotlan. Egyrészt a Trump-adminisztráció csak részben felel meg az elvek realista keretek közötti megtartásának. Egyrészt, noha Trump az Egyesült Államokat gondolatban továbbra is morális erővel társítja, tetteiben határozottan háttérbe szorítja az egyaránt fontos puha hatalmat, mely az amerikai diplomáciát alátámasztani hivatott erőforrások látványos leértékelésében nyilvánul meg. Másrészt

orosz intervenció felgöngyölítését kezdetben inkább a demokraták sulykolták, illetve az orosz befolyás kérdése alkalmanként átpolitizált kérdéssé vált. Kyle CHENEY: [Republicans seize on dossier revelations to counter Russia probes](#) [online], 2017. 10. 25. Forrás: politico.com [2017. 12. 02.].

⁵⁸ Donald TRUMP: [Statement by President Donald J. Trump on the Signing of H.R. 3364](#) [online], 2017. 08. 02. Forrás: whitehouse.gov [2017. 12. 02.].

⁵⁹ Ewen MacASKILL: [Russia is a 'strategic competitor' to the west, says James Mattis](#) [online], 2017. 08. 15. Forrás: theguardian.com [2017. 12. 02.].

⁶⁰ David E. SANGER: [Tillerson Says Russia Must Restore Ukraine Territory, or Sanctions Stay](#) [online], 2017. 07. 09. Forrás: nytimes.com [2017. 12. 02.].

⁶¹ Peter BAKER – Sophia KISHKOVSKY: [Trump Signs Russian Sanctions Into Law, With Caveats](#) [online], 2017. 08. 02. Forrás: nytimes.com [2017. 12. 02.].

⁶² Ezt tovább fokozza Donald Trump capitoliumi gyakorlatban való járatlansága. Felismerve a lehetséges orosz kapcsolatainak különleges ügyész általi vizsgálata okozta bel- és külpolitikai veszteségeinek mértékét, az elnök arra bátorított több republikánus képviselőt a Kongresszusban, hogy segítsék elő az őt és hozzátartozóit érintő másik (szenátusi) nyomozás mielőbbi lezárását. A republikánusok ezt egy kezdő politikus alkalmatlankodásának minősítették. Ezt megerősítette a szenátusi vizsgálatot felügyelő – Trump elnök által is felkeresett – Richard Burr szenátor, megjegyezve, hogy az elnököt a vizsgálat a külpolitika erőteljes alakításának korlátozása miatt zavarja, és hogy az érintett republikánusok elnöki felkeresése nem egy politikus, hanem egy üzletember mentalitását tükrözi. Jonathan MARTIN et al.: [Trump Pressed Top Republicans to End Senate Russia Inquiry](#) [online], 2017. 11. 30. Forrás: nytimes.com [2017. 12. 02.].

America First politikája bizonyos esetekben túllép a realista nemzetállami önzésen, ami az Egyesült Államok mint hegemon tekintélyének nemzetközi csorbulásához vezet.

Végül belső tényezők sem engedik érvényesülni a realista külpolitikai gyakorlatot. Donald Trump politikai kívülállóként jutott a Fehér Házba, ami ellehetetleníti számára az eddig ismert államférfíui szerep felöltését, ráadásul politikájának a Kongresszus elvárásaival történő szembesítése arról tanúskodik, hogy egyelőre nem rendelkezik a nemzetközi viszonyok helyes felméréséhez szükséges attitűddel, tapasztalattal és apparátussal.

Összességében tehát Trump elnök „elvek vezérelte realizmusa” inkább csak az alapvetések szintjén szolgál elméleti magyarázó erővel a 2017-ben tapasztalt amerikai külpolitika megértéséhez. Ugyanakkor e tételek következetesen jelentkeztek, mi több, önmagukban nem feltétlenül képviselnek drasztikus változást Washington külpolitikájában. Az elnök realizmusa még kiforratlan, ám elképzelhető, hogy idővel koherens doktrínává áll össze, ebben pedig kiemelt szereppel rendelkeznek a Nemzetbiztonsági Tanács azon tagjai, akik finomítottak Donald Trump kampányidőszakból áthozott retorikáján. McMaster és Cohn főtanácsadók, illetve Kelly és Mattis tábornok úgy képviselik az *America First* politikát a maguk területén, hogy azáltal a nemzetállami önzés, a biztonságra és az azt alátámasztó – nemcsak kemény – hatalomra fektetett fokozott hangsúly az amerikai érdekeltségek mentén felépített nemzetközi rendszer keretein belül érvényesüljön. Szerepvállalásuk mértéke meghatározó erővel lehet egy valóban realista Trump-doktrína létrejöttében. Kérdés, hogy az addig eltöltött idő alatt mennyiben tölti be a Kongresszus az elnök érett államférfíui tekintélyének hiányából adódó hatalmi ürt, és ezáltal mennyiben járul hozzá a Trump-adminisztráció érdemi külpolitikai mozgásterének behatárolásához.

Az „SVKK Elemzések” 2003 óta a kutatóközpont munkatársainak tematikus szakpolitikai elemzéseit megjelentető időszakos kiadvány, melyben a szerzők független kutatói álláspontjukat közlik.

Az NKE Stratégiai Védelmi Kutatóközpont független szakpolitikai kutatóintézet, a kiadványaiban megjelenő elemzések, álláspontok, vélemények nem feltétlenül tükrözik a szerkesztőség vagy a kiadó véleményét. Az elemzésben foglalt információk, adatok, megállapítások tájékoztatás céljából készültek.

Kiadó: NKE Stratégiai Védelmi Kutatóközpont

Szerkesztés és tördelés:
Csiki Tamás, Bazsó Márton

A kiadó elérhetősége:

1581 Budapest, Pf. 15.

Tel: 00 36 1 432-90-92

E-mail: svkk@uni-nke.hu

2012– : NKE Stratégiai Védelmi Kutatóközpont Elemzések (ISSN 2063-4862)

2011–2012: ZMNE Stratégiai Védelmi Kutatóközpont Elemzések (ISSN 2063-4854)

2007–2011: ZMNE Stratégiai Védelmi Kutatóintézet Elemzések (ISSN 2063-4854)

2003–2007: ZMNE Stratégiai Védelmi Kutatóközpont Elemzések (ISSN 2063-4854)

© Csizmazia Gábor, 2018

© NKE Stratégiai Védelmi Kutatóközpont, 2018